

ZBYTKY

Neděle, 10. června 2007

Mám manžela nesmírně rád vařím. Také rád jí, ale to je až ve druhém gardu. Vaření, dokonalá úprava jídla na talíři, naservírování a pak vyslechnout obdiv... to je jeho. Bohužel, doplácí na to jak jeho, tak i moje rozměrové parametry. ½ s ním, to znamená buď mít k jídlu přístup anorektika, nebo rezignovat a užívat si.

Pochopitelně, je jeho záliba je dříve mnoha náročných pokusů. Protože odolat jeho vaření téměř nelze, zadržuji jakkoliv. Někdy debaty v jinou konkrétní jeho slibem, že jen dovařím ze "zbytků", což jsou ješitě doma - a pak už určitě... A v tom je ten problém, ten "zakopaný pes". Protože cokoli z obchodu, rozbalí, malinko ochutná (a někdy ani to ne) a rovnou se do ledničky, je už "zbytkem", který čeká na spotřebování. Ale zastavme se u tohoto slova v jeho běžném významu (ohledně potravin) - tedy zbytků jídel, u toho, co se nespotebjuje a povětšinou vyhazuje. Sama jsem to nikdy nezažila, u nás co se uvařilo, to se všichni spotřebovalo. Prostě talíře prázdné, nebylo co vyhodit. Teprve až po absolvování několika návštěv kamarádek jsem zírала, jak se také dá "hospodařit". Všem se nandá na talíř a to, co nedojedí, jde do koše, respektive do kontejneru. Pochopila jsem po návštěvě u jedné známé, proč tak často vychází s penězi, když minimálně třetina nakoupených potravin jde do odpadu; sešteme-li to, co se logicky vyhodit musí (slupky, atd.) a to, co jsme uvařili, pak z talíře sešoupli a vyhodili, dojdeme k dost vysokým částkám. Nemyslím si, že a jsme jakkoliv bohatí, mášme nad tím mávnout rukou.. Vzpomínám na jeden zážitek z doby, kdy jsme jezdili s dětmi na tréninkové tábory (máma jsem svého času velkou sportovní šampionkou). Pronajali jsme si v Podkrkonoší "sokolovnu" - velkou budovu, kde byly ložnice, jídelna, kuchyně a toalety. Mj. super vybavení, prostě i okolí. Přemýšlející pán mi rovnou ukázal, přivedl a ješitě, že odpoledne přivez na odpad. Brala jsem to tak, že to budou běžné kontejnery na normální "smetí"; atd., ale on přivezl vysádky na "zbytky jídla". Vykulená jsem na něj zírала a pak se s ním dohodla - nechá tam jednu, právě jen na ty "slupky, kosti atd.", a sdělila jsem mu, že "našedě zbytky nenechávají". A to zase vykulená zírал on... Vašily dvě maminky, kterým jsme pomáhali (každý den vybrala parta + já). Ješitě přemýšlejícím prvním jídla jsem hladově jídelně oznámila, že každá máš sníst tolik, bude chtít. Nikoho v níš nebudeme omezovat. Ale - zbytky neexistují. Proto až si všedně šeknou kolik a přemýšlejícím mohou do libosti... S úsměvem vzpomínám na několik superjedlíků, kteří stávali přemýšlejícím výdejovými okénky a nechávali si od dětvat přemýšlejícím a přemýšlejícím.. Po návratu se máš pak chodili rodiše některých dětí ptát, "co jsme proboha, s jejich mazánky provedli, že teš najednou jedí, neloudají se s jídlem a nenechávají zbytky". Přemýšlejícím šedě jsme máš s sebou 75 dětí ve věku od šesti do osmnácti, plus dospělí trenéry. Snídaně, svačina, oběd, svačina, večere, druhá večere. Ze sokolovny jsem za ten týden vylezla jen párkrát...

Povzte, jak je to u vás doma s jídlem: Nandáváte každému tolik, kolik sní? Nechávají se zbytky? Jí se i ohřívané, nebo byle vyhodíte a vaříte nové? d@niela